

og naar der ikke indkom tilstrækkeligt ad den private Godgørenheds Vej, have de fundet det nødvendigt at bevilge disse større Beløb. Jeg mener, at det da maa være Opgaven at sørge for, at der ikke finder et Tilbageskridt Sted paa dette Omraade, og det gælder jo overhovedet ved al Lovgivning, at Lovene blive saadanne, at de følge Livet og Udviklingen, først saa kunne de betegnes som gode Love, og for saadanne Love, som hemme Livet og Udviklingen, fastholder jeg den Betegnelse, som jeg brugte før: reaktionære og skadelige Love. — Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) erklærede udtrykkeligt, at han var fornøjet med den Bestemmelse, at der kun kunde bevilges lige saa meget af Kommunekasserne, som der ydes af private. Ja, men for Kommunalbestyrelserne og de Beboere, der leve i disse Kommuner, kan det ikke være nok at være fornøjet dermed. Det viser sig nemlig, at de Beløb, der gives af private, ere for smaa og utilstrækkelige, og saa kunne de ikke være fornøjede med, st der gives et lignende Beløb af Kommunekasserne, naar det er absolut nødvendigt at give mere for at bispise de sultne Børn. Jeg antager ikke, at Borgerne i Aarhus kunne være fornøjede med, at der af deres Kommunekasse kun gives 2,000 Kr., som svarer til de 2,000 Kr., der gives af private, naar der saa mangler 4,000 Kr. til at mætte de sultne Skolebørn. Der kan naturligvis henvises til, at man kan gaa til Ministeren, men jeg gjorde før gældende, at man ikke har Spor af Garanti for — maaske nok med den nuværende Minister — men ikke for, at ikke fremtidige Ministre ville svare: Loven hviler paa det Princip, at det er de private Bespisningsforeninger, der skulle skaffe Halvdelen af Pengene til Veje, og naar de ikke kunne skaffe dem, maa der ikke være den fornødne Interesse, og saa faa Kommunalbestyrelserne ikke Lov til at yde saa meget, som de ønske. Man kan dog ikke erklære sig fornøjet med noget, som viser sig at være for lidt. Der har baade i Dag og ved tidligere Lejligheder været Tale om, at det var en god Bestemmelse, der blev indsat for Landkommunernes Vedkommende, at de uden at spørge Amsraadet kunne yde et lige saa stort Bidrag til Skolebespisningen som de private. Jeg erkender, at det er en god Bestemmelse, det er et stort Fremskridt paa dette Omraade — i alt Fald i Teorien. I Praksis vil det ikke have saa stort at sige, idet det nemlig ikke er blevet modsagt, at

der ikke fra nogen Landkommune er sket nogen Henvendelse til Amsraadene om at faa Lov til at yde større Bidrag. Det er altsaa nok et kønt Princip, en smuk Teori, men det vil ikke faa stor praktisk Betydning, da der jo, som jeg sagde, ikke er nogen Landkommune, der har henvendt sig for at faa denne Tilladelse, uagtet det er faktisk, at der er Landkommuner, hvor der er lige saa mange sultne Børn, som der er i mangan en Købstadkommune; det er godtgjort gennem den Statistik, som vi have haft Lejlighed til at se her i Rigsdagen. Jeg maa altsaa fastholde, at man for Provinskøbstædernes Vedkommende ikke kan være tjent med dette Lovforslag, som det foreligger fra Landstinget, idet det netop viser sig, at den Tilladelse, som gives Kommunalbestyrelserne til at yde Bidrag, ikke er tilstrækkelig vidtgaaende, saa at dette Lovforslag vil bevirke, at Skolebespisningen faar et stort Tilbageslag, i Stedet for, at den ny Lov skulde være et Fremskridt.

Borghjerg: Den højtærede Kultusminister svarede mig og sagde bl. a., at jeg havde sagt, at det var det første Tilbageskridt, der forelaa under dette Ministerium. Han vilde derud af slutte, at de andre Tilbageskridt, som vare paatalte fra vor Side, dog ikke vare saa slemme. Den højtærede Kultusminister vil vide, hvis han har lagt nøjagtig Mærke til, hvad jeg sagde, at jeg sagde, at det paa det sociale, humane Omraade var det første Tilbageskridt. Jeg talte ikke om de politiske Tilbageskridt, som der desværre er foretaget saa mange af, men paa det egentlige sociale Reformfelt var det det første store Tilbageskridt. Det var det, jeg sagde, og det gør ikke vor Kritik af de politiske Tilbageskridt mindre.

Den højtærede Kultusminister udtalte, at han stod ved sit Standpunkt fra for 3 Aar siden. Denne Udtalelse forstaar jeg ikke. Naar den højtærede Kultusminister staar ved sit Standpunkt fra for 3 Aar siden, da han bebrejdede de moderate, at de viste Mistillid til det kommunale Selvstyre, forstaar jeg ikke, hvorfor han da ikke som Minister forelægger det Forslag, han anbefalede som Folketingsmand. Det forstaar jeg ikke, saa staar jo Ministeren ikke ved sit Standpunkt fra for 3 Aar siden. Den højtærede Minister vil sige, at han er saa moderat nu, fordi det gælder om at faa Lovforslaget gennemført i Landstinget; men han har ikke som Minister gjort noget som helst Forsøg paa at faa